

Hjælp – en elev med høretab i min klasse.

Forfatter: Susanne Snellman .

Tegninger: Thomas Lindberg.

Oversat fra finsk af *Interpen Translation*. (Hvad ved de om børn med høretab?)

Materialecentret Aalborg, 2012.

Pris: 140 kr.

”Hjælp – en elev med høretab i min klasse”, er en bog skrevet af en finsk mor, der selv har et barn med et svært høretab. Bogen fokuserer på en let forståelig måde på, mange af de problematikker, der kan opstå, når man som lærer underviser en elev med høretab. En sjov ”streg” er med til at tydeligere problematikker og løsningsmodeller. Jeg tror, at den lærer, der står uden særligt kendskab til børn med høretab, på en enkel måde og uden særligt tidsforbrug vil kunne blive sat ind i nogle grundlæggende ting, der gør hverdagen lettere for barnet med høretab. Men fokus er primært på de praktiske råd. Samtidig med at læreren kommer til at føle sig lidt mere sikker på, at opgaven løses på rimelig måde.

Som fag person er der mange ting i bogen, der ikke virker top professionelle. Der er ærgerligt, at forfatteren har ønsket en oversættelse, så tæt på det finske original manuskript som muligt. Det ville have tjent de danske læsere bedre, hvis bogen i større udstrækning var blevet tilpasset danske forhold.

- Det generer mig at, man tegner et audiogram med *gennemsnitsværdi* af højre og venstre øre
- At man tale om ”døvtumme” i en bog, beregnet til inkludering
- At omtale infrarødt FM udstyr, som ikke bruges i Danmark (det er dog bemærket i tilføjelserne)
- Der omtales *ikke* elev mikrofoner, som en hel del børn har i Danmark
- ”Det er selvfølgelig ønskeligt at holde elevtallet så lavt som muligt”, sådan spiller klaveret ikke i dagens Danmark
- Eleven skal sige til, hvis noget er ”uklart”? - der kræves meget mere beskrivelse af, hvad der menes med *uklart* – en al for upræcis måde at udtrykke sig på
- *Taleterapeut og taleterapisessioner* i forbindelse med AVT – misvisende oversættelse

- *Ikke usædvanligt*, at børn med høretab har f.eks. neurologiske eller neuropsykiatriske problemer – det kræver en nærmere diskussion - og det er jo kun relevant at fokusere på, hvis det gælder, det pågældende barn i en klasse
- "Elever med høretab har *ofte et mindre ordforråd*" – men mange har det nu ikke
- "For elever med høretab er det *særligt besværligt* at gå i skole" – jeg kender "mange elever med høretab, der ville have svært ved at genkende sig selv i den bemærkning
- "Cochlear Implant er et elektrisk høreapparat, normalt har man kun et" – det bliver mere og mere almindeligt med 2 CI
- "Høretab og de sproglige *brister*" - der skal meget mere uddybende forklaring om evt. sproglige problemer hos børn med høretab
- "Hvis læreren ikke kommer godt ud af det med den hørehæmmede elev, kan det være en fordel at læreren skiftes ud" – jeg tror en dansk skoleinspektør ville undrer sig noget over denne bemærkning
- "*undervisningsassistenter*" - i en fodnote er det beskrevet, at vi ikke har sådanne herhjemme (det begynder vi nok lidt på nu), men der bruges alt for meget spaltepads på en uuddannet person, hvor vi har uddannede støttelærere, for det meste læreruddannede
- "Jo ældre eleverne er, jo mere bør de klare sig selv" - det skal de efter min mening vendes til, lige fra de er ganske små
- "*Sprogundervisning volder normalt børn med høretab problemer*" – jeg kender flest børn med høretab, der klarer sporundervisningen uden problemer
- og endelig alle de forskellige kommunikations former, der fylder en del sider, som for mig at se, ikke hører hjemme i en bog om inklusion – her forventer jeg at vi taler om talesprog og udelukkende dette
- "en elev med høretab, kan få bevilliget en personlig undervisningsassistent" – det lyder som om det er almindeligt og let – det er det ikke og ofte vil der heller ikke være brug for dette

Mit forslag vil være, at den tale-hørepedagog, der kender det pågældende barn med høretab, der skal inkluderes i en almindelig klasse, diskuterer bogen med

barnets lærere, og sætter bogen i relation til lige netop *det* barn, som læreren skal have i sin klasse.

Mange af de råd der gives i bogen er ganske på sin ret og særdeles brugbare. Andre råd er direkte misvisende, som f.eks "at en elev med høretab kan få bevilliget en undervisningsassistent," et begreb jeg mest kender fra Sverige i forbindelse med inkludering af tegnsprogene elever.

Der er mange konkrete råd i bogen og de er gode, desværre oplever jeg også, at der er mange beskrivelser og råd, der måske er med til at gøre mange børn med høretab, mere handicappede end de rent faktisk er. Nogle gange er det lettere at skrive en bog, der er tilpasset forholdene i pågældende land, frem for at oversætte en udenlands bog – især når bogens forfatter holder på en direkte oversættelse.

Birgitte Franck